

OŠ ŠMARJE PRI KOPRU

O

L

J

K

E

2023/24

Uvodnik

Spoštovane bralke in bralci glasila Oljke!

V glasilu so zbrani prispevki naših učenk in učencev, ki so pridno ustvarjali tako na literarnem kot likovnem področju. Želimo vam prijetno listanje in prebiranje glasila ter dolgo in vroče poletje, v katerem si boste nabrali moči za novo šolsko leto.

Šmarje, junij 2024

Kazalo

ŽIVLJENJSKE IZKUŠNJE	5
V GRČIJI	6
MOJ BRAT	7
PREDALNIK	8
SANJE	9
MOJA PUSTOLOVŠČINA	11
PRIJATELJ JE VREDEN ZLATA	12
6. A RAZRED	13
STRPNOST	14
ZAKAJ IMAMO RADI PRIJATELJE?	15
PRIJATELJI	15
DOBRI PRIJATELJI	15
PRIJATELJI	16
PESEM O PRIJATELJU	16
PESEM O PRIJATELJSTVU	16
BEREMO IN POUSTVARJAMO	17
RESNIČNI IN FANTASTIČNI SVET	18
SKOZI DUPLO V PREČUDEN SVET	19
ZAJEC IN LISICA	20
KDOR DRUGEMU JAMO KOPLJE, SAM VANJO PADE	21
ŠOLA	21
GOZDNA PRAVLJICA	22
GRDI RAČEK NA GRADU VITEZA ERAZMA	24
GRDI RAČEK NA LJUBLJANSKEM GRADU	24
Z ZMAJEM JE KONEC	25
ČAROBNI ČOPIČ	26
NOVA PRIJATELJICA	26

OLJKE 2024
OŠ Šmarje pri Kopru

POTOVALNI GLOBUS	27
DARILO ZA KRALJA	27
REVNI JURČEK IN KRALJIČNA	28
NAPAD ČAROVNICE	28
BOJ S ČAROVNICO	28
PIRATOV ZAKLAD	29
ŽABICA SKAKALKKA V HUDOBNE MESTU	29
MIŠ IN ČAROBNA PALČKA	29
TRIJE KUŽKI	30
KRALJEVIČ IN STEKLENA KROGLA	30
ZLATA KLETKA	30
GLEDALIŠKE PREDSTAVE NAS UČIJO	31
POTOVANJE PO SLOVENIJI	32
POTOVANJE S PRIJATELJEM	34
Z BONGOM PO SLOVENSKI OBALI	37
JURI IN TUMBO V VESOLJU	38
PRILOGA V ITALIJANSKEM JEZIKU	39
NAGRADNI NATEČAJ V ITALIJANSKEM JEZIKU	40
IL NOSTRO AMICO ITALO CALVINO	40
OLJKE	43

Življenjske izkušnje

V GRČIJI

Moja starejša sestra Katja in jaz sva si zelo različni. Ona je pametna, prijazna, lepa, samostojna, nesebična, jaz pa se po njej samo zgledujem. Povedala vam bom dogodivščino o lanskem poletju v Grčiji.

V mesecu avgustu smo se s Katjo in mamom odpravile v Grčijo na enotedenske počitnice. Zjutraj smo se zgodaj zbudile in se z avtom odpeljale na letališče v Ljubljano. Ko smo prispele na letališče, so nas pregledali in poslali na letalo. Polet z letalom ni bil dolg, saj sem večino leta prespala. V Grčijo smo prišle zelo navdušene in vesele. Na letališču nas je pričakal prijazen gospod, ki nas je odpeljal do apartmajev. Ko smo prišle do apartmajev, smo se namestile po sobah. Jaz in Katja sva bili v eni sobi, mama pa takoj zraven naju. V apartmaju sva se s Katjo preoblekli in se šli fotografirat ob sončnem zahodu. Ključ od sobe sva pustili na postelji, saj sva mislili, da so vrata navadna, kot vsa ostala. Ko sem hotela stopiti v sobo, se vrata niso odprla in ugotovili sva, da so to vrata, ki se odpirajo samo iz notranje strani. Katja je potrkala na mamina vrata, saj nisva vedeli, kaj bi naredili. Mama je odšla iskat pomoč k lastnici apartmajev, medtem pa se je Katja nečesa spomnila. Šla je v mamino sobo, stopila na balkon sobe in začela plezati čez, da je lahko prišla do najinega balkona. Hvala Bogu, da so bili balkoni samo 3 metre od tal, zato me ni toliko skrbelo. Splezala je na najin balkon in mi odprla vrata. Zelo sva se smejali in hihitali. Nato je lastnica prišla z rezervnim ključem in začela kričati na naju, da je morala priti za prazen nič, ampak jaz in Katja sva se komaj zadrževali, da se nisva smejali, ker se nama je zdela dogodivščina zanimiva.

Kasneje smo se vse tri odpravile v mesto na večerjo in uživale v prekrasnem večeru.

Maruša Hrandek, 8. b

MOJ BRAT

Leta 2007 se je rodil moj brat Enei, čez tri leta sem se rodila jaz. Ko sva bila majhna, sva se super razumela. Med nama ni bilo nobene jeze, ljubosumja, slabe volje in grdih pogledov. Če sva se skregala, je bilo to zaradi mene, ker sem bila mlajša in sem želela biti kot on. Hitro sva se pobotala, saj je Enei popustil in se mi opravičil. Bila sva velikokrat v težavah, saj ko je Enei kaj naredil, sem mu jaz hitro sledila in naredila enako. Vedno pa se mi je zdelo, da sta starša mene bolj kregala kot pa njega.

Počasi sva odraščala in se začela vedno več kregati in vedno bolj sem bila ljubosumna na njega, ker so mu starši pustili več kot meni. Bili so proti temu, da ima motor, on pa je imel kar dva. Dobival je tudi slabše ocene, ko sem pa jaz dobila kakšno slabšo oceno, so se starši jezili in kričali. Na trenutke sva se dobro razumela, a ti trenutki niso bili pogosti.

Nekega dne sva se z Eneiem pričkala ves dan. Popoldan sem želela oditi s prijateljico v Koper. Starša me nista mogla peljati, saj ju ni bilo doma, zato sem vprašala Eneia, če bi me lahko z motorjem zapeljal do Kopra. Rekel je, da ne, saj se mu ne da. Začela sem se jeziti, saj se je obnašal zelo egoistično.

Vedno, ko me je on kaj prosil, sem naredila. Skregala sva se in sem ga udarila. Ker je bil jezen, je on tudi mene in nato nisva več govorila. Minilo je nekaj dni in starša sta me vsak dan nekaj kregala. Govorila sta, da sem lena in preveč spim, medtem ko je Enei v sobi poleg mene tudi spal. Minil je skoraj teden od najinega prepira in še vedno nisva govorila. Bila sem odločena, da se mu ne bom prva opravičila, ampak želela sem biti odrasla in pokazati staršem, da sem lahko odgovorna in da nisem več tako majhna. Odšla sem se mu opravičit. Enei je moje opravičilo sprejel in rekel, da me ne bi smel udariti. Seveda sta starša pohvalila samo njega. Tako sem nekega dne vprašala svoje prijateljice, če se kaj takega dogaja tudi njim, ker so mlajše sestrice. Izvedela sem, da se jim. Starši nas primerjajo s starejšim bratom ali sestro, zato se začnemo tudi mi primerjati in se kregati. Po opravičilu in pogovoru s prijateljicami sva se z Eneiem boljše razumela. Nisva se več toliko kregala. Ugotovila sem, da me bosta starša vedno primerjala z njim, pa če se z njim razumem ali ne. Tako sva se zmenila, da se ne kregava več in rajši pogovoriva. Zaenkrat to deluje.

Iris Rojac, 8. b

PREDALNIK

Ko sem bila v drugem razredu, je bila na obisku pri meni doma moja prijateljica. Bila sem še majhna in vsaka stvar se mi je zdela kot del igre.

Bili sva v moji sobi in se začeli malo dolgočasiti. Predlagala sem, da se igrava. V svoji sobi sem imela predalnik. Bil je približno visok en meter pa pol. Igrali sva se, da sva rački in se skrivava pred dežjem. Tako sem odprla prvi predal in se skrila pod njim. Čez nekaj časa sem odprla drugi predal, potem pa še tretji predal. Tako sem se skrila pod tremi predalniki. Takrat pa se je predalnik začel nagibati in se je zvrnil na mojo roko. Ko so moji starši slišali krik, so pritekli v sobo. Dvignili so ga z moje roke. Videla sem, da sta jezna in vedela sem, da me bosta kasneje okregala. Tako je tudi bilo.

Prijateljica je odšla in moji starši so me okregali. Povedali so mi, da se nisem zrelo vedla. Naslednji dan sem bila zelo žalostna in slabo sem se počutila. Starši se niso veliko pogovarjali z menoj. Kasneje sem se opravičila svoji mami in ji obljubila, da kaj tako neumnega ne bom več naredila. Moja mama ni bila tako jezna name in mi je hitro oprostila, moj očka pa je bil besen. Po nekaj urah sem zbrala pogum in se še njemu opravičila.

Ko mi je oprostil, sem se počutila zelo dobro. Bila sem zelo vesela. Očka se je še vedno zadrževal in je bil še vedno malo jezen, ampak se je pogovarjal z mano. To pa je bilo vse, kar sem si želela.

Eva Štolfa, 8. b

SANJE

Lara je nekega zaspanega jutra odšla v trgovino. Njena mama jo je poslala po sestavine za potico. Ravno se je odpravljala proti trgovini, ko je zapihal močan veter. Obrnila se je in videla dim, zato je stekla proti gozdu, od koder je prihajal. A ko je Lara tekla, so se začela tla čudežno tresti, dokler se ni spotaknila ob kamen. Tam je kar naenkrat stalo veliko jezero, ki ga prej sploh ni bilo. Lara je padla v vodo in se vedno globlje utapljala, dokler ni dosegla dna. Tam je bila ozka odprtina, skozi katero jo je povlekla roka. Ni se mogla upirati, zato si je odpela ogrlico in jo spustila v spomin svojim staršem.

Zbudila se je v prelepi hišici, ki je bila obdana z zelenjem. V hiško je vstopila mlada ženska, ki je imela venec iz pisanega cvetja in prelepo obleko, ki ji je segala čez kolena. Pozvonila je na pisan zvonček, ki je stal pred majhnim okencem. Lara se je ustrašila in poskusila spregovoriti, a ni zmogla.

Roža je rekla: »Daj, prosim, ne kriči, nič ti ne bom naredila, le tvoj vrat sem prišla pogledat!" Lara je pustila, da ji je odstranila vse rože in veje z vratu, da bo lahko spet govorila. Ko je bila osvobojena, je rekla: »Hvala, ker ste mi pomagali. Povejte mi, kje pa sem?"

Roža ji je odgovorila, naj si sama pogleda. Odprla je vrata in zagledala polno vas srečnih ljudi. Ko se je ozirala naokoli, je zagledala staro žensko, ki jo je vabila k sebi. Ta ji je rekla: »Larissa, ti si izbranka, pojdi skozi Atohalan!" Nato pa je izginila. Lara je bila zmedena in ni vedela, kaj naj naredi. Roža je pritekla in jo videla jokati. Rekla ji je, naj hitro skrije solze, preden jo bo kdo videl, saj tukaj lahko jočejo samo mojstri vode.

»Kakšni mojstri vode, gospa mi je rekla nekaj o reki Atohalan,« je pripomnila. Roža je stekla po stvari in rekla Lari, da gresta po ostale, saj je napočil čas. Čas za kaj, je rojilo Lari po glavi. Ta ji je odgovorila le, da morajo izbranci, kot sta onidve, poiskati pot do Atohalana in rešiti kristal s svojimi močmi.

Hodili sta v neznano tri dni in tri noči, dokler nista na poti srečali dekleta, ki je trdilo, da ji je ime Jasmin, in da je izbranka vetrnega plemena. Skupaj so se odpravile naprej in hodile še en dan in eno noč, dokler niso prispele do gore spominov. Tam jih je res pričakala bojevnica, mojstrica ognja Sofija. Bila je hitra in neprijazna. Vstopile so v goro spominov. Šle so skozi po spodnjem delu in se povzpele do vrha, kjer so videle svetleči kristal. Zlile so svoje moči vanj in se skupaj

močno objele. Bile so vesele. Kristal je še tisti trenutek poslal Laro nazaj, od koder je prišla in zbudila se je v mehki postelji, kjer jo je pričakala mama. Presenečena je gledala naokoli in ni razumela, kaj se je zgodilo. So to bile res le sanje?

Lara Kerin, 7. b

MOJA PUSTOLOVŠČINA

Predstavila vam bom svojo prvo pravo pustolovščino. Tega trenutka se zelo rada spomnim, saj sem se takrat imela zelo lepo.

Bila je prelepa sobota, ko sva se z mojim dedkom odpravila pobirat gobe. Dedi je rekel: »Zala, vzemi s seboj še kakšno košaro in nož.« Vzela sva vso potrebno opremo in se odpravila v gozd nad hišo. Tam pa je bila trava zelo visoka. Bila sem presrečna, da me je dedi vzal s sabo. Hodila sva in pobirala gobe, opazovala različna drevesa, nabirala mah in še veliko drugih stvari. Zelo sva se zabavala. Po dolgem času sva končno prispela do velike gozdne jase. Počutila sem se kot, da sanjam. Bilo je tako lepo. Sonce jo je osvetljevalo. Malo sva posedela na štoru, ko je dedi nekaj zaslišal. V grmovju, ne daleč stran, sva zaslišala šumenje in upam si reči, da tudi kruljenje. Ustrašila sem se in začela teči iz gozda. Dedek pa ni bil daleč zadaj. Dobila sva se pri robu gozda in si odpočila. »Zakaj si zbežala?« je s svojim močnim glasom dejal dedek. »Mislila sem, da

je medved,« sem odvrnila. Ko se je zadeva pomirila, sva z dedom nadaljevala najino pustolovščino. Pripovedoval mi je o svojem otroštvu in medtem nabiral liste. Pokazal mi je veliko vrst dreves in grmov. Sonce je tako močno žarelo, da sva se kot zajčka skrila pod manjše drevo. Bilo je zelo zabavno. Hihitala sva se ob njegovih šalah in si odpočila od hoje. Kasneje sem dediju pokazala, kako spretna sem in splezala na drevo. Ponosen je bil name. Po dolgem dnevu je sonce začelo zahajati. Odpravila sva se do hiše, odložila košari in se odpravila naravnost v posteljo.

Iz te pustolovščine sem se naučila, da je v življenju treba uživati tudi v malih trenutkih s svojimi najbližjimi, saj ti bodo za vedno ostali v spominu in ti ogreli srce. Povedati pa moram še, da nobena pustolovščina ni zaman.

Zala Baruca, 6. a

Prijatelj je vreden zlata

6. A RAZRED

Tukaj imamo Mijo, ki nam pesmice napiše,
za njo pa Zalo, ki nam risbice nariše.
Potem je tukaj Tina, ki učiti se ji ne da,
nato pa Adnan, ki učiteljico Astrid zelo rad ima.

Za njimi pa sta Tjaša, ki barvati se ji vedno da,
in Aria, ki jahati zelo dobro zna.
Potem so Jaka, Ian in Desard, ki žoge brcajo naokoli,
in Merjem, ki sledi vsemu, kar se dogaja naokoli.

Samra je potem, ker naša nova je sošolka,
in Gabriel, ki z veseljem povsod rolka.
Vitja je naslednji, ki judo trenira,
in Marko, ki na zgodovino se rad ozira.

Potem je Etien, ki v vodo vedno rad skoči,
in Alesia, ki se na naravoslovje rada osredotoči.
Borut komaj čaka, da konec je pouka,
Aminu pa šola je največja muka.

Potem sta še Noemi in Meta, ki plesat se jima mudi,
in Jana, ki odbojka jo veseli.
Z učiteljico Astrid čas hitro mine,
in takrat z njo ustvarimo najlepše spomine.

Jana Matelič, 6. a

STRPNOST

Jaz sem drugačen od drugih ljudi,
če drugi so nesramni, ne rabiš biti še ti.
Spoštuj, pomagaj čisto vsem ljudem,
važno je, da rešimo skupaj ta problem.

Si črn, si bel ali debel,
različni smo, pa kaj, raje bodi vesel.
Spoštujmo se vsi,
ne glede na sposobnosti in razlike ljudi.

Mi smo nastal tako,
da smo skupaj zapeli to pesmico.
Komaj smo se sporazumeli,
ker prej stikov nikoli nismo imeli.

Ko si prijazen, kar naenkrat postaneš
prijatelj.
Da si prijatelj, pa ni kr tako,
rabiš imet čustva, to ni lahko.
Prijatelji so del življenja, ne jih zavračat,
nikoli jim ne hrbta obračat.

Zdaj smo zares dobri frendi,
noben nas ne bo ločil, niti dobri bendi.
Zdaj pa deli to pesem naprej,
da se bodo ljudje
glede na razlike spoštovali še naprej.

Mia Grižonič, 7. a

V okviru projekta Spodbujamo prijateljstvo Društva Sobivanje so učenci 2. b v tem šolskem letu veliko razmišljali in se pogovarjali o prijateljstvu, predvsem, zakaj imamo radi prijatelje ...

ZAKAJ IMAMO RADI PRIJATELJE?

Prijatelje imamo radi,

radi, radi, radi.

Vedno nam pomagajo,
pomagajo in premagajo zlo.

Vedno so igrivi,

igrivi in nagajivi.

Vedno so prijazni,
prijazni in potrpežljivi.

Vedno so zabavni,
zabavni in zabavni.

Vedno nam oprostijo,
radi nam pomagajo.

Romeo Novak in Patrik Ugrin

PRIJATELJI

Prijateljstvo je lepo in se imajo radi.

Prijatelji se skupaj igramo.

S prijatelji se radi zabavamo.

S prijatelji radi igramo nogomet.

Žan Kocjančič, Nej Vaukman in Maj Jereb

DOBRI PRIJATELJI

Dobri prijatelji, dobri prijatelji, skupaj se
radi igramo.

Skupaj se radi zabavamo.

Dobri prijatelji nam dosti pomenijo.

Z dobrim prijateljem si dosti izmisliš in
skupaj se to igramo.

Skupaj smo dobri prijatelji.

Mateo Brčina, Anže Maršič, Vita Vidović:

PRIJATELJI

Prijatelji so vedno ob tebi.
Si pomagamo.
Prijatelji so dobri prijatelji.
Si pomagajo.
Prijatelji so dobri do tebe.
Če ne bi obstajali, se ne bi igrali.
Prijatelji se smeji in z nami držijo.

Zoja Žugelj, Rene Delošto, Jan Kapel

PESEM O PRIJATELJSTVU

Prijatelje imamo radi zato,
ker so prijazni in nasmejani.
Prijatelji so prijazni.
Če ne bi imeli prijatelja, se ne imeli s kom
igrati.
S prijatelji se smejemo.

Vita Opašić, Jakob Begović Vižintin

PESEM O PRIJATELJU

Prijatelji se družijo.
Po navadi se igrajo.
Radi se imajo.
Se igrajo.
Imajo najboljše prijatelje.

Ernest Domjan, Matija Goja, Leon Glavina

Beremo in poustvarjamo

RESNIČNI IN FANTASTIČNI SVET

(razmišljanje ob knjigi Lisičja luna, avtorice Maše Ogrizek)

Resnični svet, je svet, v katerem živimo mi ljudje. V tem svetu je veliko lepega in tudi večkrat slabega. Vsak dan se zgodi nekaj novega, saj imamo ljudje svoje težave in probleme. Vsi pa si želimo ohraniti lepe spomine. Fantastični svet je svet, ki ga spoznamo v zgodbi Lisičja luna. Tudi ta svet ima svoje težave in probleme, ampak otrokom ponudi, da vzbudijo v sebi svojo notranjo žival, ki se je v njih skrivala vsa ta leta, kar lahko razumem tako, da sta si svetova hkrati podobna in hkrati zelo različna.

Čas v resničnem svetu je zelo preprost in tudi zelo pomemben. Z njim si ljudje pomagamo urejati stvari in se zavedati, koliko je ura. Čisto tako pa ni v fantastičnem svetu, saj v njem tak čas ne obstaja. Nikoli ne veš, koliko je ura, kdaj se moraš zbuditi, če imaš kakšne obveznosti, ki se dogajajo ob določeni uri. To pomeni, da življenje brez časa ni preprosto oziroma ni niti možno, saj bi vsi ljudje bili vedno zmedeni in neorganizirani. Tako se lahko zavedamo, kakšno srečo imamo v resničnem svetu, da je bil odkrit čas. Zdaj smo izvedeli, da čas v

resničnem svetu obstaja in je tudi zelo pomemben, v fantastičnem svetu pa časa ni in zato je tudi tam težje živeti. Nekakšen čas tam predstavljajo Lunine mene. Krog je lahko sopomenka za veliko stvari, je lahko le lik, je družčina in še kaj. V zgodbi Lisičja luna pa je krog predstavljen kot prijateljska zveza oz. nekakšno pleme.

Osrednje književne osebe v knjigi so: Zoja, Artur, Benjamin, Medeja in Sofija. Vsi prihajajo iz resničnega sveta. Tam so bili navadni otroci, vsak s svojimi problemi in težavami, dokler niso prišli v fantastični svet oz. v zimzeleni gozd. Vsi njihovi problemi so postali drugačni. Zoja, ki svojega očeta ni poznala, je zaradi tega imela v srcu veliko breme. Ko pa jo je Rogata ptica pripeljala v čudežni gozd, pa je na vse skupaj čisto pozabila. Spoznala je nove prijatelje, katerim je lahko zaupala in se z njimi zelo dobro razumela. Tako nam fantastični svet lahko izbriše naša težka bremena in pridobimo občutek, da nekam in nekemu pripadamo. Zimzeleni gozd je okolica, v kateri se počutimo varno in dobro. Zimzeleni gozd v povezavi s knjigo pa

razumem, da so enake občutke imele tudi osrednje književne osebe, še posebej pa Medeja, saj ni želela kraja zapustiti, ker je vedela, da se v resničnem svetu dogajajo nelagodne stvari, v katerih se ona ne počuti dobro in se nikoli ne bo, zato pa bo srečno živela kot medvedka.

V zgodbi se srečamo z besedo pleme, ki ima velik pomen za vsakega človeka na tem svetu. Zame obstaja veliko plemen, ki jim pripadam. Najpomembnejša je seveda družina, saj sem v njej že od rojstva in se počutim varno in polno ljubezni. Obstaja še

pleme prijateljstva. To je družina ljudi, ki me podpira in mi pomaga. Imam pa še pleme v šoli, kjer preživim večino ur med tednom. V sebi nosim občutek pripadnosti in v šoli me obkroža množica ljudi, ki jih imam rada.

Knjigo Lisičja luna priporočam vsem bralcem, ki se radi podajo v nove svetove, saj med branjem lahko ob sami zgodbi razmišljajo še o sebi in svojih stiskah in bolje razumejo okolico.

Tia Franca, 7. a

SKOZI DUPLO V PREČUDEN SVET

Nato se je duplo odprlo in stopila sem v prečuden svet. Bila sem zelo vesela. Ta lep prečuden svet se je imenoval Gini. Takšno ime je dobil po duhcu iz pravljice Aladin. Ko sem to ime prebrala, me je takoj začelo zanimati, kaj se skriva tam za vrati, zato sem hitro vstopila.

Vse je bilo kot v pravljici. Kar naenkrat pa sem zagledala še duhca Ginija. Takoj je pristopil do mene in me vprašal, če mi lahko uresniči kakšno željo. Seveda sem bila

navdušena. Začela sem razmišljati, kaj vse bi imela in kaj vse si želim. Moja največja želja je bila, da kočno vidim in srečam kralja Matjaža.

Ni dolgo trajalo, pa sem že stala v jami pred njim. Najprej sem se ga ustrašila, nato pa sem ugotovila, da je v resnici zelo prijazen. S svojimi vojaki je spal pod goro. V jami je gorela le ena sama sveča. Okoli njega pa so ob veliki mizi ležali vojaki in dremali. V posebnem prostoru zraven so bili še konji.

Matjaž je imel na glavi svojo krono, ki se je svetlikala v soju svetlobe in njegova brada se je že nekajkrat zavila okoli mize. Mirno je spal in rahlo smrčal. Nakar sem na mizi zagledala mošnjo polno zlatnikov. Z velikim strahom sem ga tiho vprašala, če mi jo lahko prosim, podari, saj v pripovedki dobilo zlatnike le dobri in pridni ljudje. Pokimal je z glavo čisto narahlo, kar naj bi pomenilo, da mi to dovoli. Bila sem zelo srečna. Vzela sem mošnjo, vendar me je pa hkrati bilo zelo strah, saj nisem vedela, kako bom prišla

ven. Po nekem čudežu in moji sreči so se vrata odprla. Stopila sem iz jame in v trenutku prišla do travnika, na katerem sem že prej bila. Ko sem se ozrla okoli, ni bilo več nobenih vrat, tudi jame ne in niti gore.

Katrin in Melani, 7. b

ZAJEC IN LISICA

Nekega dne sta se v gozdu srečala zajec in lisica. Že od daleč sta se spogledovala. Medtem ko si je lisica že predstavljala svojo imenitno pojedino, si je zajec v strahu ogledoval pot, da bo kasneje lahko čim hitreje zbežal nevarni lisici. Ta je takoj planila na zajčkom, vendar je on hitro zbežal, pa vseeno ne dovolj urno. Lisica je še vedno tekla za njim in ga poskušala ujeti. Nenadoma pa mu je pot presekal bistri potok, ki je mirno vijugal po strugi. Zajec ga

je brez težav preskočil, lisici pa je to povzročilo zelo velike težave. Poskusila ga je preskočiti na vse mogoče načine, vendar ji to ni uspelo. Padla je v potok in tam vsa mokra obtičala. Zajčku se je odvalil kamen od srca, saj nevarnosti zanj ni bilo več. Takoj si je začel iskati hrano in hitro si je našel zavetje. Lisice pa ni nikoli več videl.

Katrin Čulav, 7. b

KDOR DRUGEMU JAMO KOPLJE, SAM VANJO PADE

Živel je volk, ki je bil zelo nesramen in sebičen. Nekega dne pa se je zbudil in začutil, kako mu v želodcu kruli. Spravil se je na noge in začel iskati plen. Skril se je za drevesom in opazil kokoško. Ta je bila zelo prijazna in bistra. Volk je vedel, da mu bo zbežala, ko jo bo napadel, zato je sestavil načrt. Bil je pa tak, da bi volk skopal luknjo in jo prikriil z listjem, kokoška pa naj bi padla vanjo. Pričel je kopati, ampak ni vedel, da je za njim kokoška in točno ve, kaj ji hoče ušpičiti. Ko je volk zaključil s kopanjem, se je odpravil k bližnji njivi, kjer je nabral koruzo, s katero bi kokoško privabil v past. Medtem ko je volk nabiral koruzo, je

kokoška počasi prišla do pasti, v katero naj bi ona padla in vanjo nastavila kos surovega mesa. Volk je prišel nazaj in v istem trenutku pozabil, da je past tam, saj je zavohal kosokusnega surovega mesa. Takoj je stekel k mesu in nato padel.

»Hej, kokoška, spravi me takoj ven!« je zakričal volk.

»Jaz naj te spravim ven, saj si ti želel mene ugrabiti in pojesti,« je odgovorila kokoška.

Pregovor pravi: »Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade,« je kokoška navihano podučila volka.

Tia Franca, 7. a

ŠOLA

Šola je prostor, kjer se moraš učiti,

če ne, te čakajo popravni izpiti.

Treba je delati domače naloge,
katere so res ene prave nadloge.

Če domače naloge ne narediš,
se z učiteljem v kabinetu dobiš,
in kazenske naloge dobiš še več,
da doma imaš dela še preveč.

V šoli si lahko naročen na kosilo,

ali pa vzameš s seboj kakšen sendvič za silo.

V šoli ne dobimo posebne specialitete,
dobimo kos kruha in malo paštete.

Timotej Marinac, 7. b

GOZDNA PRAVLJICA

Predavnimi časi je v raztrgani bajti blizu gozda živel siromak s svojima otrokoma. Mati jim je že davno umrla in vse kar so imeli, je bil star petelin.

Nekega prekrasnega dne sta se otroka igrala pred bajto. Sonce je sijalo, na nebu ni bilo niti enega oblaka. Otroka sta skakljala po travniku. Kar naenkrat je starejši otrok zaslišal šum iz gozda. Otroka sta se počasi premikala proti temnemu gozdu. Zagledala sta dvanajst prelepih cvetlic. Bile so vseh barv. Natrgala sta jih vsak po šest. Stekla sta do bajte in rože dala v vazo. Nato sta sedla in začela opazovati cvetlice. »Kako lepe so,« je dejal starejši otrok. Mali pa je pokimal.

Tam sta sedela in sedela, dokler ni prišel oče z njihovim petelinom. Oče se je začel pogovarjati z otrokoma, petelin pa je začel stikati po rožah. Vsi trije so se obrnili in nemo opazovali petelina. Ko je petelin dvignil glavo, je v kljunu držal dva majhna kosa svetlečega nakita.

Oče jih je prijel in opazil, da sta to prelepa diamanta, svetlo zelene barve. Vsakemu od otrok je dal enega. Otroka sta diamanta skrbno spravila v majhen žep na srajci. Že so se odpravljali ven, ko je petelin začel govoriti. Obrnili so se. Niso mogli verjeti svojim ušesom. Petelin je rekel, da sta

diamanta kriva za njegov govor. Otroka sta gledala in nato vzela diamanta iz žepov in jih dala petelinu. Petelin jima je rekel, da jima bosta diamanta dobro služila. Otroka sta vzela diamanta in se odpravila ven. Odpravila sta se proti gozdu. S sabo sta imela diamanta. Hodila sta po dolgi in ozki poti. Hodila sta celo večnost, ko sta naposled prišla do velike in temne jame. Odločno sta stopila vanjo in zaklicala: »Je kdo tu?« Iz jame se je zaslišal glasen in globok krohot. Nato sta opazila plamene ognja. Stopila sta naprej in zagledala velikega zelenega zmaja. Zmaj ju je začel loviti. Tekla sta in tekla, zmaj pa je švigal za njima. Ko je zmaj opazil, da imata otroka diamanta, ju je želel imeti zase. Prijel je otroka in z njima poletel v nebo. Otroka sta zmaja rotala, naj ju spusti, a on je mirno letel med oblaki. Starejši otrok je prijel mlajšega, ko sta kar naenkrat njuna diamanta začela piskati in se svetlikati. Zmaj je začel čudno pokašljevati in padati. Otroka sta samo čakala, kaj se bo zgodilo. Kar naenkrat pa sta nehala padati. Pristala sta v mehki krošnji drevesa, ki ju je ujela. Previdno sta splezala dol in se odpravila domov.

Srečno so živeli do konca svojih dni in še zdaj živijo, če niso že davno umrli.

Zala Baruca, 6. a

Pred davnimi časi je v raztrgani bajti blizu gozda živel siromak s svojima otrokoma. Mati jim je že davno umrla in vse kar so imeli, je bil star petelin.

Oče je vsak dan hodil v službo in prihajal pozno zvečer domov. Otroka sta morala sama skrbeti zase. Vedno so bili lačni, ker je oče premalo zaslužil in jim je primanjkovalo hrane.

Nekega dne sta otroka odšla v gozd, da bi nabirala hrano, ker sta bila lačna. Našla sta nenavadno gobo in jo odnesla domov. Iz gobe sta hotela skuhati juho, ampak ju je petelin prehitel in naenkrat je ugriznil v gobo. Petelin je najprej omedlel in otroka sta ga samo prestrašeno gledala. Naenkrat se je zbudil in kar začel govoriti. Povedal jima je, da jim lahko izpolni tri želje. Prvo željo je izrekla deklica. Zaželela si je lepo in novo hišo in petelin je res začaral lepo vilo. Drugo željo si je zaželel deček. Njegova

želja je bila, da bi imel veliko vrečo zlatih zlatnikov. In res je petelin začaral to. Otroka sta komaj čakala, da pride oče domov in vidi njihovo novo bogastvo. Ampak mimo so prišli roparji, videli njihovo prelepo vilo in odločili so se, da jo oropajo. Roparji so po tiho prišli v hišo in razbili vse pohištvo ter ukradli vrečo zlatnikov. Deklica se je spomnila, da imata še eno željo. Zažela sta si, da bi se petelin spremenil v ogromno ptico, ki bi prestrašila roparje. In res se je zgodilo tako. Potem je oče prišel domov in začudeno opazoval njihovo vilo. Bil je srečen in otrokoma skuhal slastno večerjo, pri njej se jim je pridružil tudi petelin, ki je bil spet majhen, vendar je ohranil dar govora.

Živeli so srečno do konca svojih dni in še zdaj živijo, če niso že davno umrli.

Meta Franjkovič, 6. a

GRDI RAČEK NA GRADU VITEZA ERAZMA

Nekoč je živel grdi raček, ki je živel na lepem gradu, kjer je služil vitezu Erazmu. Srečo v kraljestvu je motil le roparski velikan, ki je ukradel vse, kar mu je prišlo pod roke.

Nekega dne se je raček odpravil na sprehod. Našel je jamo, ki jo je varoval velikan. Ravno, ko je radovedni raček pokukal not, se je velikan prebudil. Zarjovel je tako glasno, da so račku skoraj počili bobenčki. Velikanovo rjojenje so slišali tudi Erazmovi stražarji in prihiteli račku na pomoč. Velikan je s

stražarji pometel kot za šalo. In tedaj se je pojavil vitez Erazem. Izvlekel je svoj ostri meč in se pogumno spopadel z velikanom. Tako močno je udaril po velikanu, da se je ta kar sesedel na tla. Erazem je nato rešil račka in ga odnesel nazaj v grad.

Erazem in raček sta nato srečno živela do konca svojih dni. Pa tudi drugi ljudje so od sedaj naprej živeli v miru.

Tjaša Vežnaver, 4. a

GRDI RAČEK NA LJUBLJANSKEM GRADU

Nekoč je živel raček, ki je bil drugačen od drugih, saj je bil grd in se je zelo bal višine. Nekega dne se je mama raca odločila, da bo svojo družino odpeljala na predstavo Račji balet v Ljubljano.

Cela družina je komaj čakala, da obiščejo Ljubljanski grad, razen grdega račka. Že v vzpenjači ga je bilo zelo strah, pa ga je mama raca hitro pomirila. Začetni razgled gradu je bil grdemu račku všeč. Zapletlo pa

se je, ko bi malček moral na vrh po strmih stopnicah. Ni in ni se hotel povzpeti na vrh. Ker so ga vsi silili in se norčevali iz njega, je zbežal.

Grdi raček je v največjem slovenskem mestu izginil in nihče več ga ni videl. Golobi pravijo, da se je preselil na Ljubljansko barje, kjer se je poročil z najlepšo labodko v Sloveniji.

Leonardo de Negri, 4. a

Nekega dne je grdi raček odšel na Ljubljanski grad, da bi spoznal viteza

Erazma. Pogumno je prestopil prag gradu, čeprav se je silno bal teme.

Do grajskega dvorišča je prišel ravno v trenutku, ko so cesarjevi stražarji viteza Erazma zapirali v ječo. Cesar je začudeno vprašal cesarja, zakaj ga zapirajo, cesar pa je namesto, da bi odgovoril, ukazal kuharju naj račka pripravi za večerjo. Kuhar je ubogega račka zagrabil za vrat in ga zaprl v lonec. Račku je uspelo zbežati iz lonca. Pa

ne samo to, zbežati je pomagal tudi vitezu Erazmu, s katerim sta naredila načrt za pobeg.

Ko se je znočilo, je Erazem podkupil ječarja in skupaj z račkom sta zbežala po skrivnem prehodu iz gradu. Raček in Erazem sta se nato razšla kot prijatelja in srečno živela do konca svojih dni.

Zala Božič, 4. a

Z ZMAJEM JE KONEC

Pred davnimi časi sta v razdrti bajtici živela oče in sin. Denarja nista imela niti za košček kruha. Nekega dne se je mladenič odločil, da se bo po prašni cesti odpravil v širni svet.

Pešačil je kar sedem dni in sedem noči. Sedmo noč je končno prispel v neznano deželo. Vsepovsod so sedeli objokani palčki. Mladenič jih je vprašal, zakaj jočejo. Najstarejši palček je vstal in pokazal na dolino. V dolini je zlobni sedem glavi zmaj bruhal dolg plamen, s katerim je zažigal palčkove hiške. Mladenič je bil takoj pripravljen pomagati. Palčke je začel

pripravljati na boj. Ko so bili dovolj pripravljeni, so se zapodili v dolino, kjer se je vnela bitka, ki je trajala dvanajst dni in dvanajst noči. Že na koncu svojih moči so zmaj in palčki naredili načrt. Zmaja so napadli z vseh strani. Manjši, spretni palčki so z zadnje strani skakali na zmajev hrbet in vanj zabadali sulice. Končno je zmaj omagal.

Palčki so bili presrečni in hvaležni mladeniču, ki jim je pomagal. Ker so bili tako prijazni, se je deček odločil, da bo ostal kar pri njih. In v deželi palčkov je zavladal mir.

Klemen Loizeua, 4. a

Učenci 2. a oddelka smo letos postali pravljíčarji. Sestavljali smo svoje pravljíce, pri tem pa smo upoštevali nekatere značilnosti pravljič, ki smo se jih učili pri pouku. Ugotovili smo, da biti pravljíčar ni lahko. Kljub temu so nastale te čudovite pravljíce.

ČAROBNI ČOPIČ

Nekoč je živela deklica po imenu Klara. Klara je bila ljubka in prijazna deklica. Zelo rada je risala s čopiči. Klara je imela zelo rada živali. Njena najljubša žival je bil zajec, zato ga je tudi najraje risala. Nekega dne je deklica ukazala čarobnemu čopiču, naj ji pomaga narisati najlepšega zajčka na svetu.

Čopič je šel na delo in mahal po risalnem listu gor in dol in zajec je bil v trenutku narisani. Klara je bila presenečena in presrečna nad izgledom slike. Čarobnemu čopiču je bila hvaležna za pomoč in ga je obdarila.

Nika Kapel, 2. a

Nekoč je živela deklica po imenu Klara. Bila je prijazna in mirna deklica. Ko je šla na sprehod po lepi poti, je videla ujetega zajčka. Pomagala mu je in postal je njen ljubljencek. Ko sta šla domov, sta Klara in njen novi zajček zagledala čopič. Bil je nov in čist. Klara in njen zajček sta ta čopič prvič

videla. Probala je risati in po tihu prišepnila: »Čopič daj, čopič daj, ne bom te čakala cel raj.« Nato je začel sam risati. Klara je imela že dovolj in je rekla: »Zdaj pa je dovolj, spravi se v moj žep takoj!« In od tega dne naprej ji ni treba toliko barvati.

Manca Franjkovič, 2. a

NOVA PRIJATELJICA

Monika je prišla k Leonu na obisk. Pri Leonu sta izdelovala vetrnice. Odšla sta ven in preizkusila vetrnice, če delujejo. Mimo je prišla Veronika na invalidskem vozičku in ju

opazovala. Leon in Monika sta jo opazila in ji dala vetrnico. Nato so se vsi skupaj igrali.

Ena Babuder, Tim Trunkl, Ema Pelko, 2. a

POTOVALNI GLOBUS

Nekega dne si je deklica zaželela, da bi potovala. Deklica se je spomnila na globus. Zaželela si je, da ko bi se dotaknila kraja na globusu, bi odšla tam. In uresničilo se ji je. Potovala je 90 dni, potem se je nekaj zgodilo. Zgodilo se je, da je deklica izgubila knjigo čarobnih besed. Deklica se je

odločila, da bo poiskala, kje jo je izgubila. Vrnila se je v vse kraje, kjer je že bila in končno je našla knjigo. Nato se je vrnila v svoj rojstni kraj.

Julija Ščulac, 2. a

Nekega dne si je deklica zaželela, da bi potovala. Deklica se je spomnila na globus. Zaželela si je, da bi prišla v tisti kraj, ki bi ga taknila na globusu. Kar naenkrat je bila v Parizu. Šla je na Eifflov stolp. Vrnila se je v

sobo in se spet dotaknila globusa. Pristala je v Nemčiji, ali tam ji ni bilo všeč. Zelo se je že veselila naslednjega izleta.

Lina Hrvatin, 2. a

DARILO ZA KRALJA

Za devetimi gorami sta na travniku živeli dve miški. Nekega dne je prišla kraljična. Sprehajala se je in našla darilo za kralja. To je bil čarobni klobuk. Vzela ga je in nesla h kralju. Kralj je pogledal darilo in v njem je videl miške. Kralj je bil jezen na kraljično in

je miški prepodil. Dal je klobuk na glavo in se spremenil v miš. Kraljična ga je poljubila in nato sta živela srečno do konca svojih dni.

Emma Pelko, Emma Babuder, Leeroy Cetin,

Ahmed Mustajbašić, 2. a

REVNI JURČEK IN KRALJIČNA

Predavnimi časi je živel reven deček. Ime mu je bilo Jurček. Živel je v vasi. Našel je izgubljeno žogo. Z žogo se je šel igrati v park. V parku je tudi on izgubil žogo. Mimo je priskakljal zajec. Pomagal mu je najti žogo. Mimo je prikorakala kraljična, ki je

imela dvanajst let. Zaljubila se je v Jurčka in mu dala čarobni prstan. Poročila sta se in živela srečno do konca svojih dni.

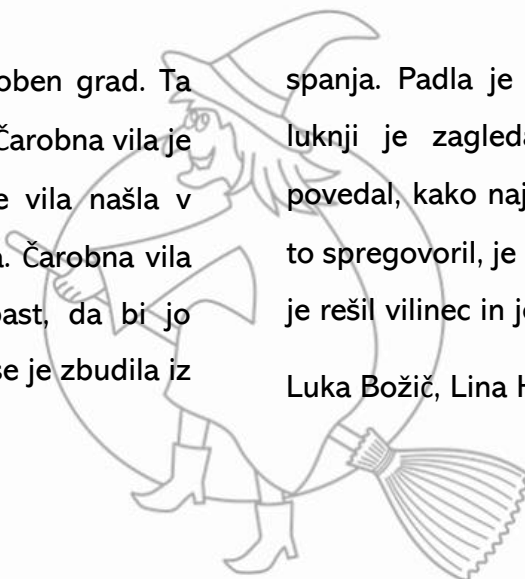
Dominik Markežič, Matija Hrvatin, Uroš Šušteršič, Tim Trunkl, 2.

NAPAD ČAROVNICE

Predavnimi časi je stal čaroben grad. Ta grad je varoval strašen zmaj. Čarobna vila je živela v gradu. Neke noči je vila našla v temnem gozdu čarobna očala. Čarobna vila je zaspala, ker je to bila past, da bi jo čarovnica ujela. Čarobna vila se je zbudila iz

spanja. Padla je v temno luknjo. V temni luknji je zagledala palčka. Palček ji je povedal, kako naj se znebi čarovnice. Ko je to spregovoril, je priletela čarovnica, nato jo je rešil vilinec in je bila velika poroka.

Luka Božič, Lina Hrvatin, Julija Ščulac, 2. a

BOJ S ČAROVNICO

Nekoč so živeli gusarji, ki so iskali zaklad. Gusarji so se pripravljali za boj s čarovnico. Ko so pluli po morju, jih je zbil kit, ki je bil največji v morju. Hitro so plavali in zagledali velikega jastoga. Postal so najboljši prijatelji in poskusili premagati čarovnico. Drugi dan so poskusili še in še, da bi jim le

uspelo. Bili so utrujeni in so si privoščili malo počitka. Spočili so se na otoku ter zagledali zaklad. Zraven so zagledali čarovnico in ji ukradli zaklad. Bili so srečni do konca svojih dni.

Nika Kapel, Manca Franjkovič, 2. a

PIRATOV ZAKLAD

Nekoč so živeli gusarji, ki so iskali zaklad. Gusarji so se pripravljali za boj s čarovnico. Šli so v boj. Trudili so se in premagali čarovnico. Šli so na otok in morali it čez sedem pasti. Ko so šli čez sedem pasti, so našli zaklad. Vzeli so zaklad in šli na ladjo.

Z ladjo so šli proti domu. Ko so šli proti domu, jih je ustavil kit. Začeli so kričati, zato se je kit odmaknil. Nato so po morju šli domov in živeli zelo bogato.

Matej Štrpin, Matevž Kališnik, 2. a

ŽABICA SKAKALKA V HUDOBNEM MESTU

Nekoč je živela žaba skakalka. Živela je v Hudobnem mestu. Žabica skakalka je bila hudobna. Ko je hodila po mestu, je našla pojočo slamico. Pojoča slamica je hudobni

žabi pela vsak dan. Pojoča slamica se je utrudila in žabica skakalka se je razjezila.

Anže Maršič, Mateo Brčina,

Vita Vidović, 2. b

MIŠ IN ČAROBNA PALČKA

Miš se je izgubila v gozdu. Srečala je škrata. Škrat ji je podaril palčko. Na poti domov je miška s pomočjo čarobne palčke našla pot do nekega gradu. Miška je kmalu ostala brez palčke. Trol je miški ukradel palčko. Miš je šla v grad in tam spet srečala palčka in mu povedala, da ji je trol ukradel palčko.

Škratek je poiskal trola in mu v zameno za palčko dal čokolado. Palček je tako miški vrnil čarobno palčko. Miška je bila vesela in se je preselila v grad, ker je bilo v njem veliko čokolade.

Zoja Žugelj, Jan Kapel, Rene Delošto, 2. b

TRIJE KUŽKI

Pred davnimi časi so živeli trije kužki. Prvi se je klical Tobi, drugi Bernard in tretji Beno. Vsi so se pisali Pelikan. Nekega dne so šli v gozd. Nabrali so nekaj lesa. Iz lesa so naredili barčico. Barčica se je potopila. Nato

je prišel deček in jih rešil. Živeli so srečno do konca svojih dni.

Žan Kocjančič, Nej Vaukman, Maj Jereb, 2. b

KRALJEVIČ IN STEKLENA KROGLA

Za devetimi gorami in devetimi vodami je živela čarovnica. Imela je stekleno kroglo. Nameravala je privabiti kraljeviča in ga zastrupiti z napojem, medtem ko je bil kraljevič v gradu. Privabila ga je s tremi stvarmi. Kraljevič je bil pogumen in brihten, zato je vstopil, čarovnico porinil v peč in vzel

stekleno kroglo. Našel si je ženo in šel po svoji poti. S pomočjo sto enega vojaka je premagal tudi zmaja. Skupaj so doživeli veliko dogodivščin in živeli so srečno do konca svojih dni.

Mia Deluk, Romeo Novak, Patrik Ugrin, 2. b

ZLATA KLETKA

Nekoč pred davnimi časi je živel volk, ki je imel kmetijo. Na kmetiji se je lotil kopat in je našel zlato kletko. V njej so bili biseri,

zlato in denar. Od takrat naprej je bil volk bogat.

Vita Opašič, Jakob Begović Vižintin, 2. b

GLEDALIŠKE PREDSTAVE NAS UČIJO

Lepo je biti Koprčan

(mladinska poučna predstava)

Dolžina: 101 min

Leto: 2018

Država: Slovenija

Jezik: slovenščina

Scenarij: Mila Percan

Režija: Renata Vidič

Glasba: Mirko Vuksanović

Igralci: Rok Matek, Tjaša Horvat,

Anja Drnovšek, Luka Cimprič

Kostumografinja: Anja Ukovič

Avtorica videa: Noemi Zonta

Oblikovalec svetlobe: Jaka Varmuž

Lektor: Martin Vrtačnik

Avtor zvočnih efektov: Martin Belac

Premiera: 22. september 2018

Od leta 2018 se v gledališču odvija gledališka predstava *Lepo je biti Koprčan*. V predstavi poteka kviz. Ta govori o kulturni dediščini Kopra.

Kviz je vodil Enej Ricobon. V kvizu sta tekmovali dve igralki. Najstnica Lara Šavron, ki rada rolka in posluša rock and roll glasbo. Je fantovski tip dekleta. Njena konkurenca v kvizu je Agnes Kocjančič, ki pa je čisto nasprotje od Lare. Je urejena punca in bolj umirjene narave. Je pridna in rada ima mačke ter rada pleše. Med tekmovanjem sta dekleti kar znali dediščino Kopra. Vedeli sta,

kako se imenuje vodnjak, ko stopimo skozi Mudina vrata. Na kvizu se je Lara predstavila s petjem in igranjem kitare, Agnes pa s plesom mačke. Na kvizu je zmagala Lara Šavron.

Predstava je bila zelo poučna. Večkrat smo se tudi nasmejali, npr., ko sta dekleti pokazali svoj talent. Predstavo bi si z veseljem še enkrat ogledala, saj je bila zelo zanimiva. Spoznala sem veliko stvari o Kopru, ki jih prej nisem vedela.

Mija Bruketa, 6. a

Letos smo se učenci 2. a oddelka intenzivno pripravljali na Cankarjevo tekmovanje. Že med pripravami smo pisali spise, ki so se navezovali na temo knjige Toneta Pavčka, Juri Muri po Sloveniji. Razmišljali smo o tem, kako bi prijatelju iz tujine predstavili naš domači kraj in Slovenijo. Zanimali so nas tudi prijateljski odnosi, zato smo razglabljali o tem, katerega prijatelja bi vzeli s seboj na potovanje in katere živali iz svojega okolja bi želeli, da nas na tem potovanju spremljajo. Nazadnje smo si predstavljali, da smo Bongo, ki prihajamo iz Afrike. Opisovali smo svoje občutke na potovanju po Sloveniji, kaj nam je bilo zanimivo, čemu smo se čudili, kje bi živeli, česa nismo še nikoli videli ... Tako so nastali zanimivi spisi.

POTOVANJE PO SLOVENIJI

Ta zelena dežela me je prevzela. Ima lepo naravo, čudovite zgradbe in dobre ljudi. Na potovanju po Sloveniji sem prvič videl sneg. Tukaj živijo ljudje, ki imajo svetlo polt. Čudno mi je bilo, ker je tukaj veliko fantov in deklet, ki imajo svetle lase. Tudi, če je Slovenija majhna država, ima veliko uspešnih športnikov. Najlepši dogodek mi je

Jaz sem Bongo, prihajam iz Afrike, natančneje iz Kenije. Potujem po svetu in prišel sem tudi v Slovenijo. Ustavil sem se v Postojni in obiskal čudovito Postojnsko jamo, kjer živi človeška ribica. To je živalica, ki je ni nikjer na svetu, razen v Sloveniji. Moral sem se ustaviti tudi v Solkanu in si od blizu ogledati najlepšo reko Sočo. Skočim še do Bleda, najlepšega kraja v Sloveniji, kjer sem si ogledal jezero z otočkom, gorenjsko pokrajino obdano z močnimi gorami in Blejski grad. Glavno mesto

bil gledanje skokov v Planici. Letalnica je čudovita. Zanimiva je bila nogometna tekma z rezultatom SLO 2:0 POR. Cristiano Ronaldo je šel razočaran domov. Najraje bi živel v Kranjski Gori, ker bi hodil v hribe.

Dominik Markežič, 2. a

Ljubljana, zelo lepa, a meni nezanimiva, razen Tromostovja in Ljubljanskega gradu. Pot nadaljujem proti Ptujju, najstarejšemu mestu. Ogledam si grad in mogočno reko Dravo. Blizu je tudi Maribor, kjer raste najstarejša trta na svetu. Na koncu potovanja bi rekel, da je Slovenija majhna, a hkrati zelo raznolika država. Od najvišje gore Triglav pridemo do morja v manj kot treh urah. Kot prebivalec Afrike ne prenašam več visokih temperatur, zato bi

najraje živel na Gorenjskem, natančneje v Kranjski Gori. Uroš Šušteršič, 2. a

Predstavljam si, da sem lahko Bongo za en dan. Najprej sem opazil, da so ljudje okoli mene svetlopolti. Začuden sem bil nad številom trgovin. Z Jurijem sva šla v picerijo, kjer sem prvič poskusil pice. Bila je slastna. Šla sva mimo živalskega vrta. Raje imam, da so živali na svobodi in ne v kletki. Ljudje so prijazni, a žal njihove govorice nisem

Potovanje po Sloveniji je bilo zanimivo. Še nikoli nisem v tako kratkem času prišel od gora do morja. Zabavno mi je bilo, ko sem izvedel, da ima Slovenija obliko kokoške. Potoval sem od Prekmurja do Štajerske, Koroške, Dolenjske do Ljubljane. Užival sem ob pogledu na pisano pokrajino. V Ljubljani sem si ogledal Ljubljanski grad. Ogledal sem si tudi Gorenjsko in bil presenečen, ko

V Sloveniji sem se na začetku počutil zelo nenavadno. Lep mi je bil Škocjanski zatok. Nikoli pa še nisem videl, da bi na visoki gori postavili tak stolp kot je Aljažev. Živeti v Šmarjah je lepo, saj lahko vsak dan na igrišču igram nogomet. Nekoliko nenavadno pa je videti toliko ljudi, ki imajo svetlejšo polt kot je moja. Tudi snega v Afriki ni, tukaj

razumel. Spoznal sem, da je Slovenija majhna država, a ima tako morje kot gore. Zabavno se mi zdi, da ima Slovenija obliko kokoši. Upam, da bom še velikokrat prišel v Slovenijo.

Matija Hrvatin, 2. a

sem videl, da ima Slovenija tudi slapove. Končno sem prispel tudi do Primorske. Oblekel sem kopalke in zaplaval v morju. Prijetno sonce me je grelo. Ker prihajam iz Afrike, kjer je zelo vroče, bi seveda najraje živel ob morju, saj sem slišal, da tam nimajo velikokrat snega.

Julija Ščulac, 2. a

pa ljudje kar smučajo po njem. Videl sem tudi čudovite drevesne hišice, v katerih ljudje preživljajo počitnice. Spoznal sem nove prijatelje, ki so mi razkazali čudovito Slovenijo. V Sloveniji je lepo in brez dvoma bom še kdaj prišel na obisk. Luka Božič, 2.a

Ko sem prišla iz Afrike v Slovenijo, sem najprej videla po cesti veliko avtomobilov, velike zgradbe in trgovine. En dan sem si šla ogledat slovenska smučišča. Najbolj mi je bila všeč Kranjska Gora, kjer sem videla Kekčevo deželo. Ko sem se spuščala iz Kranjske Gore, sem se ustavila še na Blejskem jezeru, kjer so bile race in labodi.

Z Žanom sva se dogovorila, da greva na Pokljuko. S seboj sva vzela muco Tačko. Bil je čas borovnic in gob, zato sva se odločila za pohod do Blejske koč. Na poti sva nabrala polno kanglico borovnic in nekaj jurčkov. Kondicije nama ni manjkalo, zato sva se odločila za vzpon na Triglav. Pot je

V Ljubljani mi je bil všeč živalski vrt. Zanimiva je bila gondola, ki me je povzpela do Ljubljanskega gradu. Opazila sem, da ima Slovenija urejeno naravo. Najraje bi ostala ob morju, ker bi se vsak dan kopala in sončila.

Nika Kapel, 2. a

bila dolga in naporna. Prvi dan sva prišla do Kredarice, kjer sva prenočila. Naslednje jutro sva zgodaj vstala in se vzpela na vrh Triglava. Tačka je celo pot pridno prehodila. Bilo je naporno, vendar nepozabno.

Dominik Markežič, 2. a

POTOVANJE S PRIJATELJEM

Na svojem potovanju po Sloveniji bi vzela svojo najboljšo prijateljico Emo ter žival muco, po imenu Sky. Odšli bi do mesta Koper, kjer bi prevozili vse s kolesi. Nato bi odšli do Postojne. Tam bi si ogledali Postojnsko jamo. Ker ima Ema rada

Z mojo prijateljico Moniko bi jezdila po slovenski obali in okoliških vaseh. Na kobil

sladoled, bi jo peljala v najbližjo slaščičarno. Večer bi preživali v kinu, kjer bi si ogledali zanimivo risanko.

Nika Kapel, 2. a

Lily bi odjezdili na plažo, kjer bi si pripravili piknik. Razgrnili bi deko in uživali v svežem,

morskem zraku. Okrepčali bi se s slastnim sendvičem in odžejali z najboljšim bezgovim sokom, ki ga naredi moja mama. Jezdili bi vse od Pirana do Kopra. Po celodnevni ježi bi s prijateljico šotorili na vrtu moje none

Jaka je moj dober prijatelj. Odločila sva se, da med prazniki obiščeva kraje v Sloveniji, ki jih še nisva videla. Družbo nam bo delal kužek Reks. Najprej nas pot ponese v Sežano, kjer poskusiva najboljši kraški pršut. Seveda je tudi Reks dobil svoj košček. Potlej se peljemo mimo Nove Gorice, Solkana in Kobarida. V Bovcu poskusiva domači sir in jogurt, nad katerim Reks ni bil ravno navdušen kot nad pršutom. Medtem ko sva z Jako občudovala pokrajino in mogočne gore, se je naš Reks igral in lovil s kravami, ki so se pasle na prelepih pašnikih. Povzpne se čez Vršič, se spustimo v Kranjsko Goro in zavijemo proti Bledu. Na

Lilijane. Ob tabornem ognju bi prepevali pesmi in pekli penice. To bi bila dogodivščina, ki je ne bi nikoli pozabila.

Julija Ščulac, 2. a

Bledu poskusiva najslastnejšo kremno rezino. Reks nama je zalajal, češ, jaz bi tudi probal. Seveda je dobil košček. Ura hitro teče in pričelo se je mračiti. Hitro smo se odpravili proti domu. Na avtocesti, tik pred Vrhniko, nas je ujela noč. Naš kuža Reks nas je z laježem opozoril, da se ustavimo na Vrhniki in tukaj tudi prespimo. Tako smo tudi storili. Zjutraj smo si po zajtrku ogledali rojstno hišo Ivana Cankarja in cerkev Sv. Trojice. Kmalu zatem smo se odpravili proti domu, saj smo se morali pripraviti za šolo, v katero hodimo z veseljem.

Uroš Šušteršič, 2. a

Pripovedoval vam bom o tem, kako sem svojega prijatelja Bonga povabil k sebi domov. Z Bongom sva zelo radovedna in rada spoznavava nove kraje. V nahrbtnik sva spravila malico in se odpravila do slapa Suje, ki se nahaja pod Šmarjami. A pot do slapa ni prezahtevna, saj v tej prelepi naravi hitro mine čas. Ustavila sva se pri slapu in pojedla malico. Odločil sem se, da ga peljem še do Dragonje, te prelepe reke. Hotela sva

Moj najboljši prijatelj se kliče Gašper. Skupaj rada igrava tenis, nogomet in košarko. Hura, dobila sva vstopnice za živalski vrt. Z Gašperjem z letalom poletiva v Ljubljano. Na potovanje s seboj vzameva mačko Sivko in kužka Fredija. Po ogledu živalskega vrta se odpraviva v Lipico in tam zajahava konja Šarka. Šark nas popelje do Postojnske jame, kuža Fredi pa nas usmerja, da pridemo do

Z Bongom se poznavata že kar nekaj časa. Sva zelo dobra prijatelja, čeprav izgledava precej drugačna. Nekega dne sva se odpravila v gozd in tam srečala divjo svinjo. Ustrašila sva se in pričela bežati. V resnici je bila divja svinja prijazna. Hotela se je le igrati z nama. Predlagal sem igranje košarke. Svinja je bila utrujena, zato smo

iti še do Pregare, kjer živita moja nona in nono. A zmanjkalo nama je časa, zato sva ta izlet premestila na jutri. Da bi se naš izlet zaključil veselo, sva se odpravila še v Koper na sladoled. Usedla sva se na klop ob morju pri Mokri mački in poklepetala o današnjem dnevu.

Matija Hrvatini, 2. a

človeške ribice. Človeška ribica nam pokaže pot do Predjamskega gradu. Muca Sivka na gradu zagleda miško in jo začne loviti ter nas tako pripelje do jame, v kateri se je včasih skrival Erazem Predjamski. Najino pustolovščino za konec proslaviva z odličnim jagodnim smutijem.

Luka Božič, 2. a

igrali šah. Odpravili smo se v picerijo na kosilo. Svinji so prepovedali vstop. Naročili smo pice za domov in jih skupaj pojedli. Odločila sva se, da bo svinja najin ljubljencek. V predalu smo našli zemljevid zaklada. Odpravili smo se novim dogodivščinam naproti.

Matija Hrvatini, 2. a

Z BONGOM PO SLOVENSKI OBALI

»Bongo, pridi, predstavil ti bom Šmarje.« V Šmarjah imamo nogometno igrišče. Bongo, poskusi igrati nogomet. Tooooo, zadel si gol. Greva še v Koper. Tam ti bom pokazal tržnico. Na tržnici prodajajo sadje. Poskusi sadje. Zelo je okusno. Ima polno vitaminov. Greva še v Škocjanski zatok. Tam ti bom

Bonga bom najprej peljal v Piran, saj je to moje najljubše mesto. Pokazal bi mu Tartinijev trg, cerkev Svetega Jurija, mestno obzidje in odpravili bi se hitro naprej proti Sečoveljskim solinam. Predstavil bi mu, kje in kako so včasih živeli solinarji in kako so pridelovali piransko sol. Nato vzameva pot pod noge in greva proti Strunjanu, kjer imajo tudi soline. Peljal bi ga do Strunjanskega križa in mu tam pokazal najlepši slovenski zaliv, Mesečev zaliv.

pokazal konje. Jahala jih bova. Nazadnje se odpraviva še v Rodik, kjer obiščeva Mitski park. Tam iščeva skrite zaklade in skrite jame. Bongo, upam, da si se zabaval.«

Matej Štrpin, 2. a

Preden prispeva v moj Gažon, se ustaviva v Kopru, kjer si ogledava Luko, Pretorsko palačo in Čevljarsko ulico, nekoč glavno ulico v Kopru. Na koncu prispeva v mojo domačo vas Gažon, kjer mu pokažem prečudovit razgled na Koper z zaledjem, Črni Kal in Slavnik. Na koncu se spustiva pod vas, kjer mu pokažem, kje rastejo najboljši šparglji.

Uroš Šušteršič, 2. a

JURI IN TUMBO V VESOLJU

Nekoč pred davnimi časi je živel majhen deček po imenu Juri. Staršev ni imel, zato je zanj skrbel vesoljček Tumbo. Živela sta v Dubaju v zapuščeni vesoljski raketi.

Nekega dne se je sredi noči raketa naenkrat aktivirala in poletela v vesolje. Jurija in Tumba je zbudil neznani zvok in tresenje. Ko sta pogledala skozi okno rakete, sta videla sedem letečih vesoljskih ladij, v katerih so bili vesoljčki. Njuna raketa je pristala na planetu Bumbo. Vseh sedem vesoljcev ju je spremljalo do njihovega planeta. Juri in Tumbo sta bila prestrašena in si sprva nista upala izstopiti iz rakete. Ko pa sta videla vesoljčke, ki so jim ponujali vesoljske

dobrote, sta zbrala pogum in prišla iz rakete. Ko sta izstopila, je Juri obstal in opazil, da je Tumbo enak vesoljčkom. Ko so vesoljčki zagledali Tumba, so se razveselili, saj so končno našli svojega izgubljenega prijatelja. Tumbo se jih je tudi zelo razveselil, saj jih je zelo pogrešal.

Juri in Tumbo sta ostala na tem planetu. Planet Bombo sta skupaj z ostalimi vesoljčki raziskovala po dolgem in počez in preživela sta veliko dogodivščin.

Jakob Begović Vižintin, Mia Deluk, Žan Kocjančič, Romeo Novak, Vita Vidović, 2. b

Priloga u italijanskem jeziku

NAGRADNI NATEČAJ V ITALIJANSKEM JEZIKU

V okviru XXIII. tedna italijanskega jezika v svetu (Settimana della Lingua Italiana nel Mondo) je Oddelek za italijanistiko, Fakultete za humanistične študije Univerze na Primorskem, v sodelovanju z Generalnim konzulatom Republike Italije v Kopru organiziral literarni in likovni natečaj z naslovoma »Ti presento il mio amico Italo Calvino – Predstavljam ti svojega prijatelja Itala Calvina« in »Il futuro sostenibile – Trajnostna prihodnost«.

IL NOSTRO AMICO ITALO CALVINO

Buongiorno!

Italo Calvino è nato il 15 ottobre 1923 e oggi avrebbe compiuto 100 anni. Sì, hai capito bene. Quest'anno festeggiamo il centenario della sua nascita. Purtroppo Italo non c'è più. È volato in cielo nel 1985.

I ragazzi della IV^A siamo davvero formidabili perciò faremo una magia. Vogliamo riportare in vita Italo Calvino, almeno per un giorno. Sei d'accordo? Sìiiiiii. 😊

La nostra formula magica è:

“Tre giri di qua,

tre giri di là

e il nostro amico Italo Calvino eccolo qua.”

Oggi desideriamo presentarti il nostro amico Italo Calvino, per gli amici Ito. È nato a Cuba ma si è trasferito con i genitori a Sanremo. È italiano. Ha un fratello minore di nome Floriano.

Lui è un signore molto gentile. Indossa degli abiti eleganti: una camicia, una giacca, una cravatta e dei pantaloni. Ha i capelli e gli occhi castani.

Italo ama la natura perciò ci invita spesso a fare delle bellissime passeggiate nel bosco. Molte volte andiamo in bicicletta. Spesso giochiamo insieme.

Lui va tutti i giorni al cinema. Anche a noi piace andare al cinema dove ci divertiamo, guardiamo dei film interessanti e mangiamo pop-corn.

Italo ama viaggiare e un giorno anche noi vogliamo visitare tanti bei posti come lo ha fatto lui.

Lui ama molto i libri. A lui piace leggere e scrivere perciò è diventato uno scrittore famoso. Tutto il mondo ricorda i suoi successi. Noi siamo davvero orgogliosi di lui. Le sue storie strane ma divertenti ci fanno ridere. Ha scritto molti libri per bambini e adulti. Ci piace la sua fiaba "Cola Pesce". La nostra insegnante Anja ci ha detto che Italo ha scritto dei romanzi molto interessanti: Marcovaldo, Il visconte dimezzato, Il barone rampante, Il cavaliere inesistente, Il sentiero dei nidi di ragno ecc.

Italo ha proprio ragione quando dice: *"Leggere è andare incontro a qualcosa che sta per essere e ancora nessuno sa cosa sarà."*

Italo è davvero speciale. Se vuoi conoscerlo anche tu vai subito in biblioteca e leggi qualche suo libro.

Italo rimarrà per sempre nei nostri cuori e lo ricorderemo attraverso le sue opere.

Gli alunni della IV^a

Italo Calvino era uno scrittore italiano, conosciuto in tutto il mondo. Ha scritto molti romanzi e quest'anno avrebbe compiuto 100 anni. Anche a me piace leggere, soprattutto i fumetti. Sono d'accordo con lui quando ha detto che *"leggere è andare incontro a qualcosa che sta per essere e ancora nessuno sa cosa sarà"*.

Klemen Loizeau, 4. a

La maestra Anja ci ha letto la favola "Cola Pesce". Mi piace questa favola. Mi sono impegnato a rappresentarla al meglio attraverso il disegno e a quanto pare ci sono riuscito. Evviva! 😊

Dominik Markežič, 2. a

La maestra d'italiano ci ha letto la fiaba "Cola Pesce" di Italo Calvino. La fiaba mi è piaciuta tantissimo. Cola è un ragazzo molto bravo e coraggioso. Io ho disegnato Cola Pesce e la città di Messina. Un giorno andrò a visitarla.

Martin Kovač, 5. b

Buongiorno!

Durante le lezioni d'italiano abbiamo parlato dell'educazione ambientale. Io ho fatto un video perché volevo fare qualcosa di creativo. Volevo presentare la raccolta differenziata dei rifiuti e dare un bell'esempio ai miei amici. Se tutti ci impegneremo un mondo migliore avremo. 😊

Matija Viler 4. b

Video: <https://video.arnes.si/api/asset/zx64zj4l9dxs/play.mp4>

Oljke

Šolsko glasilo OŠ Šmarje pri Kopru

Prispevke izbrale učiteljice na razredni in predmetni stopnji.

Uredila: Astrid Bržan

Izbor likovnih del: Matjaž Borovničar